Al era deprimat. Se pare că îl sunase pe Phillip mai devreme, după-amiază, iar acesta îi spusese: „Cred că ar fi mai bine să nu mă mai cauți". Al l-a întrebat ce vrea să spună, iar Phillip i-a răspuns: „Mai bine pentru mine".

— Părea că vorbește serios? l-am întrebat.

— Da. A spus-o pe un ton foarte înțepat.

— Păi, am zis eu, n-ar fi mai bine s-o lași mai moale o vreme?

M-am așezat pe fotoliul cel lat.

În momentul ăla s-a auzit o bătaie la ușă, Al a spus „Cine e?", iar Agnes O'Rourke a băgat capul înăuntru.

A intrat și s-a așezat pe pat, lîngă Al.

— Cred că pe Hugh l-a luat FBI-ul, a spus ea.

— Zău? am zis. Mi-a spus că îl căutau. Avea de gînd să se ducă în dimineața asta acolo și să discute cu ei.

— Am sunat la arestul lor azi după-amiază, a reluat Agnes, și n-au vrut să îmi zică dacă e acolo. Sînt sigură că acolo trebuie să fie, pentru că ne înțeleseserăm să ia legătura cu mine dacă poate.

— Ai întrebat dacă au reținut pe cineva cu numele de Hugh Maddox? m-am interesat eu.

— N-au vrut să admită că au reținut pe cineva cu numele ăsta.

— Dacă stau să mă gîndesc, n-am știut niciodată dacă numele lui e Madix, Madox sau Maddox și nici cu cîți de „d" se scrie numele lui, am spus eu.

Am mai discutat o vreme despre asta, pînă cînd am ajuns să repetăm aceleași lucruri de trei sau patru ori. În cele din urmă Agnes s-a ridicat și a plecat.

Al a revenit la problema cu Phillip. A spus că această nouă turnură era, în mod evident, o reacție la scena de pe acoperiș, iar eu i-am răspuns:

— Ar fi trebuit să tranșezi problema chiar atunci.

Aici Al a început să repete vechea lui poveste, cum că voia ceva permanent, iar eu nu m-am mai obosit să-l contrazic. Am zis:

— Hai să mergem să mîncăm, și ne-am dus la Center Grille, pe Sixth Avenue.

Eu am luat două vermuturi cu apă minerală înainte să mă pot gîndi la mîncare. Apoi am comandat homar rece. Al stătea acolo trist și a comandat o bere și homar rece. În cele din urmă a spus:

— Cred că în noaptea asta o să mă duc acolo și o să intru în camera lui pe fereastră.

Am scuipat un cleşte de homar şi m-am uitat la Al.

— Ei, am zis, asta se cheamă să iei taurul de coarne.

Dar Al vorbea serios. Mi-a explicat:

— Nu, doar o să intru în camera lui în timp ce doarme şi o să-l privesc o vreme.

— Şi dacă se trezeşte? O să creadă că eşti un vampir care îi dă tîrcoale.

— A, nu! a spus Al pe un ton resemnat. O să-mi spună pur şi simplu să ies afară. Chestia asta s-a mai întîmplat.

— Şi ce faci? am întrebat. Stai pur şi simplu acolo?

— Da, mă apropii cît de mult pot fără să-l trezesc şi stau acolo pînă în zori.

I-am spus lui Al că, probabil, o să-l aresteze poliţia pentru intrare prin efracţie sau, şi mai probabil, o să fie împuşcat.

— Păi, mi-a spus el pe acelaşi ton resemnat, o să-mi asum şi riscul ăsta. Am studiat clădirea. Pot să iau liftul pînă la ultimul etaj, apoi urc pe acoperiş pe scara de incendiu şi aştept acolo pînă pe la trei-patru. După aia cobor în camera lui. E la ultimul etaj.

— Vezi să nu intri în altă cameră şi să dai tîrcoale vreunui necunoscut.

— Ştiu eu care e camera lui.

Am terminat de mîncat și am ieșit din local. Am luat metroul de suprafață pînă în Washington Square, unde ne-am spus noapte bună, pentru că mergeam în direcții opuse.

Eu am luat-o pe Bleecker Street, unde erau o grămadă de puștani italieni care jucau baseball cu cozi de mătură pe post de bîtă. Asta mi-a amintit de o fantezie de-a lui Al de care îmi povestise mai demult, una în care el și cu Phillip erau într-o peșteră subterană. Peștera era tapetată cu catifea neagră și avea doar atîta lumină cît Al să-i poată vedea fața lui Phillip. Se blocaseră acolo și nu mai puteau ieși.

Cînd am ajuns la mine în apartament, era prea devreme ca să mă culc. M-am învîrtit o vreme prin cameră, mi-am făcut cîteva pasiențe și m-am hotărît să iau morfină, lucru pe care nu-l mai făcusem de cîteva săptămîni.

Așa că am adus pe birou un pahar cu apă, o spirtieră, o lingură, spirt medicinal și niște vată. Am deschis sertarul și am scos o seringă și niște tablete de morfină dintr-un flacon cu o etichetă pe care scria „Benzedrină". Am tăiat în două una din tablete cu un briceag, am pus apă în lingură din seringa gradată și am aruncat în apa din lingură o tabletă întreagă și o jumătate de tabletă.

Am ţinut lingura deasupra spirtierei aprinse pînă ce tabletele s-au dizolvat complet. Am lăsat soluţia din lingură să se răcească, am absorbit-o în seringă, apoi am pus un ac la seringă şi am început să caut pe braţ o venă vizibilă. După o vreme am găsit una, acul a intrat în ea, sîngele a năvălit în seringă şi eu l-am lăsat să se absoarbă tot înapoi. Aproape imediat m-a cuprins o stare de relaxare totală.

Am pus totul la loc, m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat.

Am început să mă gîndesc la relaţia dintre Phillip şi Al, iar detaliile pe care le aflasem în ultimii doi ani s-au aranjat singure într-o poveste coerentă, fără nici un efort conştient din partea mea.

Relaţia dintre ei ţinea de vreo cîţiva ani şi, de vreme ce ăsta era principalul subiect de conversaţie al lui Al, toate detaliile ei îmi erau familiare. Eu mă ştiam cu Al de vreo doi ani. Ne cunoscuserăm în barul în care lucram pe vremea aceea. Iată povestea, recompusă de mine din sutele de conversaţii cu Al.

Tatăl lui Phillip se numea Tourian şi se născuse la Istanbul din părinţi necunoscuţi. Era un bărbat zvelt, cu trăsături foarte

frumoase. Ochii și partea de sus a feței sale aveau ceva dur, mort și sticlos, dar zîmbetul insului era fermecător. Avea un anumit mod de a-și întoarce trupul într-o parte atunci cînd avansa prin mulțime, o mișcare în același timp agresivă și grațioasă.

După ce și-a depășit vicisitudinile adolescenței, s-a impus treptat ca un fel de dealer clandestin de droguri, femei și lucruri furate. De orice. Dacă avea cineva ceva de vîndut, el găsea un cumpărător și lua comision de la ambele părți. Îi lăsa pe alții să își asume riscuri. După cum zicea Phillip: „Bătrînul nu e un escroc, e un finanțist". Viața lui era o rețea de tranzacții complicate, printre care se mișca senin și hotărît.

Mama lui Phillip era o americancă dintr-o familie bună din Boston. Tocmai călătorea prin Europa, după ce absolvise la Smith, cînd tendințele ei lesbiene au prevalat temporar asupra inhibițiilor, iar ea a avut în Paris o aventură cu o femeie mai matură. În urma acestei aventuri, a fost copleșită de spaime și de conștiința păcatului. Fiind o puritană modernă tipică, ea reușea să creadă în păcat fără să creadă în Dumnezeu. De fapt, chiar avea senzația că în realitate credința în Dumnezeu are ceva laș și păcătos. Respingea tipul acesta de indulgență ca pe o propunere indecentă.